

ŠTEVILKA 2 • 1943/44 • LETNIK 74

Mirko Kunčič

Zvezde pojo

Marjetica spi,
na smeh se drži,
pri materi rajni vasuje:
v naročju sedi,
ji gleda v oči,
ji srečo iz njih prerokuje.

Naj sanja, naj spi,
čas hitro beži —
noč kmalu se bo poslovila.
Spet v žalost teh dni
in v grenke skrbi
Marjetica bo se zbudila ...

Oj, zvezdice me
vso bol in gorje
te zemljice dobro poznamo!
Skoz okenca koč
strmimo vso noč,
se z vami solzimo, smehljamo.

Mirko Kunčič

Naša Marjanica

Včasih po štirih, včasih po dveh
kakor medvedek po tleh kobacá,
žalosten jok in radosten smeh —
vse v enem mehu širokem imá.

Angel, njen varuh, je siromak:
vse tja od jutra do pozne noči,
ko jo zaziblje v pokoj sladak,
dela mu hude, prehude skrbi.

Le za trenutek drugam se ozre —
že varovanka mu zdrsne na tla;
kolikor črnih dni v tednu je,
toliko bušk že na čelu imá.

Živ vrtiljak je, klopotec neugnan:
suče ves dan se krog svoje osi.
Kakor bi ptički kletko odpri —
nekega dne se nam v svet izgubi ...